

ΠΗΓΗ 4^η

Πραγματικά σημαντικές αλλαγές σημειώνονται την εποχή εκείνη, μεταξύ 1890-1909, μέσα στη νεοελληνική κοινωνία. Από το 1890 – με τη διεθνή και εσωτερική οικονομική ύφεση – ο αριθμός των ανέργων μεγαλώνει με γοργό ρυθμό πρώτα στην Πελοπόννησο με τη σταφιδική κρίση που δημιουργήθηκε εκεί και κατόπιν στη Στερεά Ελλάδα και στη Θεσσαλία: δεν υπάρχει κανονική απασχόληση ούτε στη βιομηχανία ούτε και σ' αυτήν ακόμη τη γεωργία. [...] Οι εργάτες, απελπισμένοι από την ανεργία ή από την υποαπασχόληση, από την κακή οικονομική και διοικητική οργάνωση της χώρας και από την ανώμαλη πολιτική κατάσταση, αναζητούν μια διέξοδο, νέες συνθήκες ζωής που θα τους εξασφαλίσουν ένα καλύτερο μέλλον. [...]

Η έλλειψη εργατικών χεριών είχε ως αποτέλεσμα την αύξηση των ημερομισθίων, την κρίση της μικρής βιομηχανίας, την ακρίβεια κατ' αντανάκλαση της ζωής, τη δυσαρέσκεια των αγροτών και των κατοίκων των πόλεων. Οι λαϊκές μάζες είναι επίσης δυσαρεστημένες από τις κακές συνήθειες των πολιτικών κομμάτων και από την κακή διοίκηση των ελληνικών κυβερνήσεων. Όλοι επιθυμούν την αλλαγή.

Απ. Βακαλόπουλος, *Νέα ελληνική ιστορία, 1204-1985*, εκδ. Βάνιας, Θεσσαλονίκη 1991, σελ. 335-338